

1 : 3 volharding

Het gaat om *allerlei* verzoeken, die bedoeld zijn om het geloof op de proef te stellen.

Soms kan dat te maken hebben met gewone alledaagse zaken als eten en drinken, waarin we hebben te leren dat het de Heer nooit uit de hand loopt¹.

Het kan echter ook om een uitzonderlijk voorval gaan, zoals de opdracht die God aan Abraham gaf om zijn enige zoon, die hij liefhad, te gaan offeren op één van de bergen die God hem zou wijzen. God deed dat om hem op de proef te stellen². Dit is een wel heel unieke beproeving, maar God wilde laten zien dat Abraham een wel heel uniek (en groot) geloof had.

En dat laatste is het doel van elke verzoeking die God geeft. God stelt ons geloof op de proef omdat Hij weet:

- a) dat ons geloof de toets kan doorstaan
- b) dat dit volharding bewerkt.

Volharding is dus het resultaat van de beproeving van ons geloof.

De Heer Jezus beschrijft in Lucas 21 hoe moeilijk het straks zal zijn voor gelovigen in de grote verdrukking. Dat is de periode ná de opname van de gemeente, waarin God Zijn oude volk Israël zal louteren en weer tot inkeer zal brengen.

Het kan gebeuren dat zij gevangen genomen worden, maar zij hoeven zich vooraf geen zorgen te maken over wat zij moeten zeggen als zij tegenover hun rechters komen te staan. Zelfs hun familie zal hen verwerpen. Maar ook al komen zij helemaal alleen te staan, dan is de Heer bij hen.

Hij roept hen op om "hun zielen te winnen door hun volharding"³. Wij verkeren nu niet in zulke zware omstandigheden, maar het effect is hetzelfde. Het zal onze ziel goed doen en ons geloof versterken, als wij in verzoeken leren vertrouwen op God.

1 : 4 volmaakt en volkomen

Volharding is op zich geen einddoel, maar draagt er aan bij dat wij *volmaakt* (letterlijk: *volgroeid*) worden. Dát is het doel van God in

ons leven, en verzoeken zijn heel geschikte gelegenheden waarin Hij ons opvoedt tot volwassen gelovigen.

Die opvoeding noemt Jakobus een *volmaakt* werk, dus een werk (van God) dat leidt tot geestelijke volwassenheid.

Behalve *volmaakt* maakt Gods opvoeding ons ook *volkomen* (letterlijk: *heel*), dat wil zeggen: compleet in elk opzicht.

Iemand die van kind is opgegroeid tot volwassene, kan last blijven houden van een bepaalde handicap. In onze geestelijke groei als kind van God kunnen we ook beperkingen voelen. We schieten tekort, we kunnen niet alles, enz. Dat zijn ontdekkingen die ons teleur kunnen stellen.

Maar dat blijft niet zo!

Het is Gods plan dat ik niet langer let op mijn beperkingen, maar dat ik Hem ga danken voor wat Zijn opvoeding van mij heeft gemaakt.

Ik ben geestelijk volwassen als ik beseft dat "het mij aan niets ontbreekt". Het schaap in Psalm 23 begint met één grote zekerheid: "De Heer is mijn herder", en dat leidt tot de stellige overtuiging dat "mij niets ontbreekt"⁴.

Wat een rust. Wat een volwassenheid!

Even verderop in Jakobus 1 : 13 – 15 gaat het om een andere soort verzoeken, namelijk "door het kwaad", en die kunnen niet van God komen. Daar moeten we direct afstand van nemen, want anders gaat het fout. Maar daar komen we later nog op terug.

1 : 5 toch een tekort, namelijk wijsheid

Volwassenheid betekent niet dat we op alle vragen een antwoord hebben. Er zullen altijd situaties zijn waarin we wijsheid tekort komen, maar in elke situatie is de weg naar boven open.

Dat geldt zowel voor een nieuwe situatie waarmee we voor het eerst kennis maken, als voor omstandigheden waarin we ons al veel vaker bevonden.

Zodra ik aan God mijn vraag voorleg staat Hij altijd klaar om wijsheid te geven. Die zekerheid hebben *allen op elk moment over elke vraag*.

¹ Johannes 6 : 6

² Genesis 22 : 1 - 2

³ Lucas 21 : 14 - 19

⁴ Psalm 23 : 1

- mild en zonder verwijt

Als anderen ons iets vragen, maken wij onze afwegingen. Dan kan het gebeuren dat we niet alles geven wat gevraagd wordt. Of dat we wat geïrriteerd raken omdat we voor de zoveelste keer dezelfde vraag krijgen.

Voor zulke menselijke reacties hoeven we niet bang te zijn als we met onze vraag naar God gaan.

In zijn reactie is God allereerst *mild*, dat wil zeggen: eenvoudig en ruimhartig. God zoekt niets achter onze vraag en geeft meer dan we kunnen bedenken.

Vervolgens geeft Hij *zonder verwijt*. Wij zouden het antwoord misschien zelf hebben kunnen bedenken of we zouden het ons kunnen herinneren van een eerdere situatie. Niets van dat alles. Er hoeft geen enkele aarzeling te zijn om met een vraag naar God te gaan.

1 : 6 vragen in geloof

In die vaste overtuiging mogen we bidden. Toch kan het gebeuren dat we om de één of andere reden twijfelen, en dan maakt Jakobus een vergelijking met een verschijnsel uit het leven van elke dag. Dat doet hij wel meer.

Hij vergelijkt een twijfelende bidder met een golf die door de wind wordt voortgedreven. Komt de wind uit het noorden dan gaat de golf naar het zuiden, en omgekeerd. Zo'n golf heeft geen keuze. De wind bepaalt de richting waarin de golf zich beweegt.

- wind van leer

Ook Paulus wijst op het gevolg van een voortdrijvende wind in het leven van een gelovige⁵.

Hij schrijft over "wind van leer", dus om het effect van een bepaalde lering. Die kan een gelovige in de verkeerde richting stuwen. Het is opmerkelijk dat ook Paulus dit verbindt met geestelijke onvolwassenheid.

Hij wijst er op dat de Heer vanuit de hemel gaven aan de gemeente geeft om gelovigen op te bouwen, zodat zij groeien van een klein kind tot een volwassene.

⁵ Efeze 4 : 11 - 14

Er zijn, ook vandaag, nogal wat gelovigen die zich makkelijk laten meeslepen door nieuwe en aansprekende ideeën. Dat is niet nodig! Wellicht missen zij een stevige basis in het Woord van God om aan te voelen wat er mis is, maar dat hoeft geen ramp te zijn. Als we God om wijsheid bidden, brengt Hij ons altijd wel iemand op de weg die ons kan helpen.

We hoeven ons door geen enkele wind te laten meeslepen. We zijn geen willoos werktuig van andermans gedachten.

We hebben twee grote hulpbronnen:

- het gebed
- dienstknechten, die ons (als zij goed dienen) dichtbij God brengen door Zijn Woord en door Zijn Geest.

1 : 7 bij twijfel geen hulp

In de gedachten van Jakobus is het heel simpel: alles hangt af van mijn geloof. Precies zó houdt de Heer Jezus het Zijn discipelen voor dat zij moeten geloven en niet twijfelen⁶. Toch weet Hij dat zij dat geloof niet altijd zullen tonen⁷.

Betekent dat dan het einde van Zijn omgang met hen? Of dat zij hun recht om te bidden kunnen verspelen? Absoluut niet.

De Heer heeft hen opgevoed tot volwassen gelovigen, die heel beslist rekenen op Zijn bijstand⁸.

1 : 8 dubbelhartig

Een twijfelende gelovige steunt enerzijds op de Heer, maar anderzijds op iets (of: iemand) anders.

Dat laatste wordt vanzelf minder naarmate ik geestelijke groei. Soms is het nodig dat iemand daar gewoon eens op wijst⁹, maar altijd is het Gods bedoeling om ons op te voeden tot gelovigen die volledig op Hem leren vertrouwen.

⁶ Mattheüs 21 : 21

⁷ Mattheüs 8 : 26

⁸ Handelingen 1 : 24 en verder in het N.T.

⁹ 1 Koningen 18 : 21